

□ A Goncourt-oknál olvasom valahol, hogy e két testvérnek volt egy rokona, egy századeleji kurta nemes, aki szakácsnéját időről-időre bedobatta a ház mögötti tó jéghideg vizébe, hogy felfrissítse vérért s hogy elvegye a kedvét a házasságtól?

□ Nos ez a melegvérű parasztleány bömbölt egy kicsit a mártogatás pillanatában, de alapjában véve egész természetesnek találta gazdájának ezt az eljárását.

□
EGY GYÁVA.

□ Charvet úr imádja feleségét. Madame Charvet azonban nem sokat hederít rá, mert ő meg viszont

egy fiatal embert imád: Lucien-t. Charvet úr tudja ezt s fölötte boldogtalan. De fellázadni nem mer, mert fél, hogy akkor esetleg teljesen elvesztené feleségét.

□ Lucien nem szereti Madame Charvet. De érez némi szerelmet s ezért időnként jószágosnak mutatkozik iránta.

□ Ezekon a napokon a férj boldog: felesége örömben uszik s még vele szemben is kevésbé kegyetlen.

□ Egy nap Charvet úr el is szánja magát s elmegy Lucienhez s térden állva könyörög a fiatal embernek, hogy mutakozzon gyakran jószágosnak felesége iránt.

HAVAS ZOLTÁN.

Szalay Pál rajza

A salzburgi várban.

*Régi esőktől vert régi bástyák.
Mosolygunk közfűk: idegen népek.
Alattunk tömlőc. Régi rabok ásták.
Előttünk havas, nagy hegyek élnek
S csak nézzük, nézzük, milyen hófehérek.*

*Lent szőke hajként simul a Salzach
Mozartnak édes városa köré...
Tizenegy óra. Harangok szólnak...
Most száll a lelke városa fölé,
Esővert bástyák, havasok közé.*

*A régi várban elhal a sok szó,
Hallgatva halljuk a messzehangzó,
Bús harangjáték álmodó szavát...*

*S míg a szívünkbe nagy-nagy álmok járnak,
Mozartnak lelke bemutat egymásnak,
Mint egy aranycsók, régi jóbarát.*

Finta Sándor.